

Úr Attila
Vers a felhők között

Vers vagyok, felhőkbe szökkenő.
Alattam költők járnak, én jól tudom.
Tele velük a zöld és sárga mező,
a város, az erdő, a hegyek, onnan származom.

Egy elméből pattantam ki, szunnyadó gondolat.
Lebámulok most. Elérnek-e társaim?
Hátukon hordják az álmot, a bajokat,
miket a költő nem cipelhet saját vállain.

Egyikük felém néz, szemében már látom,
gazdája kezéről elszállt egy pillangó.
Nem tépte le fejét, hagyta, hogy tova szálljon,
tudván, hogy csak ő lehet kezén ily ragyogó.

Vers vagyok, s ha beengedsz elméd kapuján,
meghajlok előtted, a táj felé, mi engem felnevelt,
az ég alatt, ahonnan jött e bőkezű adomány,
mert volt, ki szívén hordott, és végleg megkedvelt.